

1. 3. 1997, 19:30, Krefeld, Nemecko
kázanie brata Franka
s prekladom kázania br. Branhama

Nech aj dnes večer je to tak, žeby sme Božie Slovo nielen počuli, ale prežili. Vieme, že keď Boh hovorí, tak sa Jeho Slovo nikdy nevracia späť prázdne. Nemôže sa späť vrátiť prázdne. Je to Božie Slovo, musí vykonať, k čomu bolo poslané [Iz 55:11]. Keď Boh Pán vyslovil: „*Nech je svetlo!*“ [1M 1:3], muselo nastať svetlo, nemohlo to byť vôbec inak. Bolo to Božie Slovo a Božie Slovo sa uskutočňuje. Aj teraz ešte.

Mám odovzdať mnohé pozdravy od mnohých súrodencov zblízka i zďaleka, obzvlášť od všetkých milých z Pakistanu a Egypta. Mali sme nádhernú okružnú cestu s nádhernými zhromaždeniami od malých až po celkom veľké a všade Pán otvoril dvere, požehnal a ľudia stále znova hovorili: „To sme ešte nikdy nepočuli.“ Jeden človek z biblickej školy povedal: „Vôbec som nevedel, že je toho toľko v Biblii napísané.“ Áno. Je to raz tak. Ak ľudia nedostali Slovo skrze zjavenie, tak ho študujú rozumom a tým nemôžeme zo Slova mnoho dosiahnuť. Duchovné veci musíme porozumieť duchovne a mať zjavené skrze Ducha [1Kor 2:14].

Ako som povedal, obzvlášť v Egypte bolo mnoho nových, ale aj tzv. „ľudové zbory“ sa otvárajú, medzi ľuďmi je veľký hlad. Je to moslimská krajina, kde sú kresťania v menšine. Tam držia všetci pohromade, pretože sú pod tlakom. V každom prípade to bolo pre nás niečo nádherné prežiť, akým spôsobom Pán všade otvára dvere a Svoj ľud volá von.

Keď som bol pozvaný do biblického seminára 250 km na východ od Káhiry, aby som týmto ľuďom, ktorí sú v poslednom semestri, ešte niečo povedal, tak som mal hovoriť o pôvode pádu do hriechu atď... Najprv som im nechcel povedať všetko naraz, pretože som sa bál, že by to mohlo byť pre nich naraz priveľa a povedal som tým džentlmenom: „Väčšina z vás rozumie anglicky, pošlem vám literatúru a knihy, a tak si budete môcť v pokoji prečítať, čo sa v záhrade Eden stalo.“ Ale jeden z nich hneď vstal a povedal: „To ti len tak neprejde, dnes si tu a dnes chceme od teba počuť, čo sa skutočne stalo!“ A potom je to tu. Potom sa tomu viac nemôžeme

vyhnúť. Niekedy sa však snažím nepovedať všetko naraz. Ak sme však k tomu vyzvaní, tak to s radosťou činím.

Všade zaznelo pozvanie, aby som prišiel opäť, a obzvlášť v Káhire – dúfame, že sa tam bude môcť konať celomestské zhromaždenie, tak aby mnohí prišli a počuli Slovo.

Teraz budú do arabskej reči preložené aj traktáty a brožúry a celý Blízky východ hovorí arabsky. Sú to tiež synovia Abrahámovi, aj keď z potomstva Izmaela, a ja som sa ich naučil skutočne milovať. Jednoducho milí ľudia. Boh môže zo vzpurných ľudí, akým bol Izmael, urobiť príjemné Božie deti, ktoré sa zaradia do Jeho plánu a vôle. Ako tu, tak i tam a na celej zemi.

Ako sme povedali, máme z celého sveta mnoho čo povedať o tom, čo Boh koná. Práve som sa vrátil z Káhiry, keď mi zavolať muž z Johannesburgu a povedal: „Predstav si, brat Frank, ten rozhovor bol už tretíkrát vysielaný a celá krajina je v pohnutí. Kedy môžeš opäť prísť?“ Nejaká sa skutočne otvárajú srdcia a dvere, aby boli dosiahnuté národy a jazyky. Ak Boh chce (a to teraz hovorím pre mojich súrodencov z Čiech), budeme mať nasledujúci štvrtok tlačovú konferenciu so všetkým, čo k tomu patrí, a oznámime zhromaždenia, ktoré sa budú konať o týždeň neskôr. Aj tam je mnoho vecí v pohybe. Budeme v Betlehemskej kaplnke – kto môže prísť, príď, bude to určite hodné cesty – tam, kde kázal Hus, ako priekopník pred reformáciou.

Je jednoducho nádherné prežívať, že Pán nielen povedal: „**Ja ťa pošlem od mesta k mestu zvestovať Moje Slovo...**“, ale že aj otvára dvere a činí to možným a za to sme veľmi vďační.

Ako už bolo povedané, bolo by možné podať mnoho správ, ale nechcel by som zabudnúť všetkých vás privítať. Obzvlášť našich priateľov, ktorí nehovoria našim jazykom, Boh vás požehnaj, naľavo i napravo. Je to obeť, ktorú prinášate. Musíme sa raz presadiť do vašej situácie – ak by sme niekde boli a bohoslužby by boli v inom jazyku, ako by sme sa pri tom cítili. Ďakujeme vám za trpezlivosť, ktorú prinášate, a dúfame a vieme, že prekladatelia sú príjemní ľudia, ktorí robia to najlepšie, čo môžu, a vy všetci počujete a ste požehnaní. Srdečne nás zdraví brat Wallström z Kodane, brat Marko Vuorri z Fínska, brat Graf zo Švajčiarska...

Mám vážne modlitebné prianie: syn brata Facha nám ho oznámil a prosil o modlitbu. Bratovi Peinert sa taktiež nevedie dobre. Jedna matka má mimoriadnu prosbu za svojho syna. Buďme jednoducho pri veci a nielen počúvajme Božie Slovo, ale postavme sa jeden za druhého, kde je núdza, pretože nikto z nás nevie, kedy prideme my do situácie, keď aj my budeme potrebovať modlitbu.

Ten, kto kráča cestu s Pánom viac ako 40 rokov, ako niektorí z nás, ten prežil mnohé. Práve dnes som v jednom časopise čítal o veľkom kazateľovi uzdravenia, ktorý si učinil obzvlášť veľké meno v súvislosti s tzv. „torontským požehnaním“ a ktorý tak mnoho kázal o uzdravení, a ako ľudia povedali, aj ho prežili, a hľa, zmocnila sa ho rakovina. Dostal 43 ožarovaní a ak potom vidíme fotografiu, kde má celú tvár spálenú – aj evanjelistu s darom uzdravovania to môže raz postihnúť. Žiadny človek nevie, kedy a kde to bude. Preto vždy stojme jeden za druhým – to nech je túžba nášho srdca.

O vývoji v duchovnej oblasti určite nemusíme vždy znova hovoriť. Z celého sveta počujeme, čo sa deje, a tak vidíme, že čas je skutočne blízko. Aj náboženský podvod je tak zabalený a ozdobený, že všetci na to naletia. Na záver budú skutočne existovať len 2 jednoty – jedna ako malé stádo pod Kristom ako hlavou a tá druhá pod antikristom. Je jednoducho strašné, keď čítame správy. Tam napríklad stojí, že do Trieru cestuje viac protestantov ako katolíkov, aby videli svätú skalú, ktorú tam vraj priniesla svätá Helena. Je to jednoducho tak – rana je uzdravená, ako je napísané, a celý svet sa tomu čuduje.

Z poslednej soboty som si priniesol správu z časopisu s nadpisom: „Čo to znamená? Pápež videl hostiu krváčať.“ A potom prichádza krátka správa o tom, že pápež na súkromnej audiencii mladej dáme z Južnej Kórei kládol do úst oplátku a potom – tak to píšú – začala krváčať. A to nestačilo, potom sa oplátka premenila na kus mäsa a pápež zopál obe ruky... Áno. Ja viem, čo bol ten kus mäsa. Ona mu ukázala jazyk, ale to on nepochopil. Áno, tak to je, a nijak inak. Ale teraz sa to má skúmať, je z toho veľká vec, že z toho učinia zázrak. Pretože rímska cirkev verí, že keď kňaz povie „sanctus, sanctus, sanctus“, tak sa tento kus pečiva zmení na priame telo a krv Krista a že oni jedia Krista telesne v krvi a mäse. Tak znie učenie rímskej cirkvi.

A to absolútne nesúhlasí. Keď Pán povedal: „*Kto je Moje telo a pije Moju krv...*“ [Jn 6:54-56], tak to predsa myslí duchovne, že máme prijímať Jeho a prijímať to, čo sa pre nás stalo s Jeho telom a Jeho krvou. Nie, že my premieňame nejaké pečivo na telo Pána. My musíme byť premenení skrze to, čo sa stalo na kríži Golgoty.

Je to však tak, že podvod nepozná hranice a všetok ľud súhlasí a robí to na nich dojem.

Vďaka buď Pánu za zvesť Jeho Slova, ktorú nám zjavil a daroval. V krajine sa mnoho deje odvtedy, čo sme zverejnili oba naše oznamy v novinárskom časopise. Mnoho sa v krajine dáva do pohybu, nastal veľký rozruch a ešte stále sa deje. Uvidíme, čo Boh z toho všetkého môže urobiť. Je to jednoducho tak, že my to, čo nám bolo zverené, musíme dávať ďalej a čo s tým ľudia konajú, budú musieť raz pred Bohom zodpovedať. Našou úlohou je dávať ďalej to, čo sme dostali, a sme si vždy vedomí toho – ako to povedal náš Pán: Rozsievateľ rozsial semeno, ale niektoré padlo na okraj cesty, iné do trnia, ale na záver padlo niektoré aj na dobre pripravenú pôdu [Mt 13]. A i to, ktoré padlo na dobre pripravenú pôdu, malo tri rôzne množstvá úrody – 30, 60 a 100-násobok. Čo na tom my môžeme zmeniť? Blahoslavený človek, ktorý do seba prijíma Božie Slovo v plnosti – bez akéhokoľvek „Ak...“ alebo „Ale...“ Tak plne, ako my Slovo prijímame, v rovnakej plnosti sa bude môcť skrze nás zjaviť. Nech je to tak aj dnes večer, žeby nás verný Boh požehnal.

Zvolil som tretie kázanie brata Branhama ako pokračovanie. Dve sme pred krátkym časom už preložili a toto tretie je práve tak dôležité a dobré a myslel som, že by sme dnes jednoducho toto kázanie preložili.

Text, ktorý bol položený za základ, stojí v 1. Kráľovskej 17. Známý text o prorokovi Eliášovi a zázraku, ktorý Boh Pán učinil, keď ho mala prijať vdova. Mohli by sme prečítať celý text – myslím, že brat Branham číta len verš 14 a možno verš 15. V každom prípade tu čítame, že Pán Eliášovi prikázal a stojí tu [verš 1]:

„Ako že žije Pán, Boh Izraelov, pred ktorého tvárou stojím, tak isté je, že nebude po tieto roky rosy ani dažďa, len na moje slovo.“

Jeho slovo bolo Božie Slovo. Prijal ho z úst Pána. Vo verši 2 čítame:

„A stalo sa Slovo Pánovo k nemu povediac: *Odíď odtiaľto a obráť sa na východ a skry sa pri potoku Karite, ktorý je naproti Jordánu. A bude tak, že z potoka budeš piť, a krkavcom som prikázal, aby ťa tam zaopatrovali potravou. A tak odišiel a učinil podľa Slova Pánovho.*“

Aké nádherné!

„Učinil podľa Slova Pánovho. A odíduc usadil sa pri potoku Karite, ktorý je naproti Jordánu. A krkavci mu donášali chlieb a mäso ráno a chlieb a mäso večer, a z potoka pil.“

Tu je lekcia pre všetkých vegetariánov. Pán mu dal oboje: chlieb i mäso. Božie Slovo môže poučiť každého, úplne jedno, kde on je a kto on je. Nikto si nenamýšľaj, že už všetko vieš.

Vo verši 7 tu potom stojí napísané:

„A stalo sa po nejakom čase, že vyschnul potok, pretože nebolo dažďa v zemi. Vtedy sa stalo Slovo Pánovo k nemu povediac: *Vstaň, idi do Sarepty, ktorá patrí Sidonu, a budeš bývať tam. Hľa, prikázal som tam žene vdove, aby ťa zaopatrovala potravou.*“

Další text budeme počuť v kázaní. S vdovou to totiž taktiež vyzeralo zle. Ona si práve chcela pripraviť posledný pokrm a potom spolu s jej synom zomrieť. A potom prichádza prorok a hovorí tejto žene najprv: „*Dones mi, prosím, v nádobe trochu vody, aby som sa napil.*“ A potom: „*Dones mi, prosím, aj kúsok chleba...*“ Žena sama už viac nič nemala. Potom však zasiahol Boh a múka ani olej sa neminuli – stačili pre všetkých, pretože zaznelo Pánovo Slovo.

Vy milí, chceme kázanie vo viere prijať, počuť a Boha prosiť o to, aby Svoje Slovo v nás mocne požehnal a z milosti potvrdil.

Zaspievajme *Jemu len ver.*

[kázanie brata Branhama:]

Vydal som sa k autu a na miesto, kde sa modlievam.

Ak ste učinili niečo prevrátené, poďte, vyznajte to a povedzte to Pánovi. Povedal som Pánovi: „Je mi ľúto že som to učinil. Nie som hodný modliť sa za Tvoj ľud. Odpusti mi, daruj milosť, viac to neučiním.“ Modlil som sa tam na púšti asi do západu slnka a neďaleko miesta, kde som bol, tiekol potok v údolí o niečo nižšie. Boli tam veľké skaly a ja som vyšiel zo skalnej diery a postavil som sa túto skalú, pozdvihol som svoje ruky a chválil som Pána, pretože

dúfam, že jedného dňa, ak by som aj bol v hrobe, keď On príde, tak ho uvidím prichádzať. Stál som tam na tejto skale s pozdvihnutými rukami chváliac Boha a ako som Ho tak chválil, padli moje ruky dolu a povedal som: „Pane, jedného dňa stál aj Mojžiš v skalnej diere a Ty si popri ňom prešiel. Ak si mi skutočne odpustil moje hriechy, tak prejdi predsa popri mne ešte raz, aby som vedel, že si mi odpustil a že je moja zloba preč a že sa môžem modliť za chorých.“ Možno tomu nemôžete veriť, ale v deň súdu to budete počuť ešte raz a uvidíte, že je to pravda. Bolo tam tak ticho, ako je ticho tu v sále, nič sa nepohybovalo a náhle prišla víchrica a prešla s mocou popri mne a ja som opäť pozdvihol moje ruky, ako dieťa a chválil som Pána. Vidíte? Ak nás naše srdce neodsudzuje, máme voči Nemu radosť. On nám neodpovie, ak v našom srdci ostáva niečo skryté. Vyznajme Mu všetky naše hriechy a všetko, čo sme prevráteného učinili, aby nám odpustil a aby v tomto poľnom ťažení nastalo mocné vyliatie Ducha, chorí boli uzdravení a hriešnici boli zachránení.

Budem sa modliť za vás, vy sa modlite za mňa a spoločne nám Boh všetkým požehná.

Dnes večer som sa musel ponáhľať, aby som sem prišiel, pretože sme odcestovali trochu neskôr, ako sme plánovali.

Za text som si zvolil miesto z 1. Kráľovskej 17, verš 14. Chcel by som to čítať, a ak by som si mohol vybrať tému, tak by to bolo: *Reakcia na akciu* – ako aj vy reagujete na nejaké jednanie.

„Lebo takto hovorí Pán, Boh Izraelov, že galeta múky sa nevytroví, ani nebude chýbať v nádobe oleja až do toho dňa, v ktorý dá Pán dážď na zem. A išla a učinila podľa slova Eliášovho. A tak jedla ona i on i jej dom za mnoho dní.“

Musel to byť horúci a smutný deň. Tri roky prešli bez toho, aby na zem padol dážď alebo rosa. Zem bola vysušená, nebola žiadna vlaha, bol to strašný čas. Hlad a smrť boli na cestách. Ľudia boli ranení biedou. Bol to odraz hriechu a morálneho úpadku, tak ako je to teraz. V našom časovom období, v ktorom sú mladiství zlí, sú rozvody a kriminalita, je to odrazom nášho morálneho úpadku.

Nebol žiadny dážď a ona sa musela celú noc modliť.

Jezábel so svojou modernou skupinou mali veľmi spoločenské náboženstvo a zatiahli tak celý národ do modloslužby. Bol to čas

panovania kráľa Achaba – toho najhoršieho kráľa, ktorého Izrael kedy mal, pretože bol len okrajový veriaci. A to sú tí najhorší, akí existujú – muž alebo žena, ktorí vyznávajú kresťanstvo, ale majú toho dostatok len na to, aby z toho boli chorí. Oni hovoria: „Chcel by som to činiť, ale moje náboženstvo to nedovoľuje. Nemal by som to konať.“ To je tá najúbohejšia osoba, akú si viem predstaviť. Ak to je všetko, čo máme, pochovajme to a hľadajme niečo lepšie.

Achab sa podriadil svojej modlárskej žene a priviedol celý Izrael do modlárstva. Poviete: „Brat Branham, ty to porovnávaš s dneškom a naším národom?“ Áno, pane. Celý náš národ je plný modlárstva. Možno nevzývame drevené zvieratá a podobné veci, pod ktorými si modlárstvo predstavujeme, ale to nie je všetko, v čom modlárstvo spočíva. Niekedy máme za modly naše autá, oblečenie a veci, ktoré konáme. Všetko, čo stojí medzi vami a Bohom, je modla. Niekedy máme modly z našich kostolov. To by sme nikdy nemali činiť. Boh je ten jediný, ktorého by sme mali oslavovať.

Celý národ bol pod vládou kráľa a jeho pravidiel a pokynov. A kráľ povedal, že toto bolo správne – bolo to moderné. Všetci ľudia chceli byť moderní, presne tak, ako chceme byť my dnes.

Chceme byť moderní. Mohli by ste si zapnúť televízor a vidieť tam nejakú ženu, ktorá fajčí cigaretu a hovorí: „Buďte moderní, fajčite také a také cigarety.“ Na ďalšom mieste nájdete pivo a výrok: „Buďte moderní, pite takú a takú značku.“

Nuž, my nechceme byť moderní, chceme byť kresťania. Nesnažíme sa držať krok s moderným trendom, ale so starými otesávajúcimi riadkami Božieho Slova – ako kresťania – a žiť tak, ako muži a ženy majú žiť podľa poriadku všemohúceho Boha. Ježiš povedal:

„Je napísané, že človek nebude žiť na samom chlebe, ale na každom Slove Božom.“ [Lk 4:4]

Musíme žiť podľa a zo Slova.

Dnes však chceme byť moderní tak, ako boli oni. Vláda to schvaľovala vtedy a aj vláda dnes to schvaľuje. Prečo? Ak by pred niekoľkými rokmi (pred 25 alebo 50 rokmi) ženy kráčali po uliciach oblečené ako dnes, tak by ich zavreli do väzenia. Ale vláda to podporuje a my chceme byť moderní. Hovorím to s plným rešpektom pred našou vládou a našimi krajinami – je to dielo diabla. Je to

diabol v činnosti. Verím len v starobylú neskreslenú pravdu evanjelia Biblie.

Aj pitie [alkoholu] bolo ľuďmi považované za nemorálne. Dnes nájdete opitého aj mladého tínedžera. Hranie kariet zvyklo byť pre kresťanov prevrátené. Dnes sa vo svojich kostoloch milióny takzvaných kresťanov zabávajú hraním kariet, rozdávaním malých áut a podobne – podvody. Nie je to nič iné ako lotéria a je to prevrátené. Degraduje to každý národ a čo už potom Cirkev živého Boha.

Ale kráľ v ich čase povedal, že je to v poriadku. A tak strhli Boží oltár a vystavili oltáre Bálovi.

Dnes sme strhli starobylé prápory svätosti a spravodlivosti a vztýčili sme moderné denominačné trendy. Patríme k určitej slávnej konfesii. Nazývame sa kresťanmi, pretože patríme k určitému rádu.

To nie je kresťanstvo! Kresťanstvo je prežitie znovuzrodenia s Bohom, naplnenie Svätým Duchom a očistenie od života v hriechu – žiť pred Bohom a ľuďmi čistý a svätý život. Tak je odstránený osteň smrti. Smrť sa potom stane víťazstvom.

Hovoril som dnes ráno so svojou ženou. Hovorili sme o smrti a povedal som jej: „Odkedy som bol pred 30 rokmi ako chlapec zachránený, pripadá mi to ako nočná mora.“

Povedala: „Čo tým myslíš?“

Povedal som: „V tomto živote sa vo mne niečo stalo, vďaka čomu viem, že existuje zem, do ktorej by som chcel prejsť, a otriasam sa, aby som sa zobudil.“ Jedného dňa ma smrť prebudí do Jeho prítomnosti. Mali ste niekedy nočnú moru a chceli ste z nej uniknúť a triasli ste sa a skákali? Chcete sa prebudiť, pretože viete, že niekde existuje realita, ktorá zďaleka presahuje každú nočnú moru.

Tak to bolo a je s každým kresťanom, ktorý je znovuzrodený. O Abrahámovi a Izákovi je napísané, že boli pútnikmi a cudzincami. Hľadali mesto, ktoré príde.

Pred niekoľkými týždňami sme šli do potravín a všimli sme si ženu v slušnom oblečení. Bola to tá najnezvyčajnejšia vec, akú sme už dlhý čas nevideli. Meda mi povedala: „Bill, čo sa deje?“

Povedal som: „Miláčik, o toto sa jedná. Nechceme sa prispôsobovať svetu.“

Niektorí ľudia mi napísali v listoch: „Takými to výrokmi svoju službu zničíš.“

Povedal som: „Ak kázanie pravdy službu ničí, tak musí byť zničená.“ To je pravda.

Povedala: „Nuž, čím sú kresťania odlišní?“

Povedal som: „Keď som bol vo Švédsku alebo Fínsku, ženy v kúpeľoch kúpali mužov. Oni vraveli, že to sú ošetrovatelky. Taký je ich zvyk. Keď som bol v Paríži, tak tam boli všetky toalety pre mužov i ženy, spoločne. Taký bol zvyk v Paríži. Nič si z toho nerobia.“ Zmienil som Dr. Manninena a náš pobyt v YMCA. Chceli, aby som šiel do sauny. Myslel som, že by to bolo dobré, ale nie so ženami!

Povedali mi: „Ale brat Branham, to sú predsa práčky.“

Povedal som: „Ale to nie je správne.“

Povedal mi: „A čo doktori, ktorí vyšetrujú vaše ženy v Amerike?“ Vidíte? Tu to máte. Vidíte? Je to presne to isté. Je to národ, ku ktorému patríte, a jeho zvyky. A ak je muž alebo žena znovuzrodený z Božieho Ducha, tak je narodený zo svätého miesta a toto nie je jeho domov – hľadá mesto, ktoré príde a ktorého Staviteľ a Stvoriteľ je Boh. Váš duch prichádza zhora.

Povedala: „Takže nie sme Američania?“

Odpovedal som: „Pokiaľ sme v tele, tak áno.“

Ale ak sme znovuzrodení, sme z nebies a z Boha a sme občanmi Božieho kráľovstva. Svätý Duch, ktorý tam spočíva a ktorý do vás prichádza, spôsobí, že budete konať, vyzeráť a myslieť ako On a ako ten národ, ku ktorému kráča.

Iste, nastúpilo modlárstvo. Všetci kazatelia sú pod veľkým tlakom. Proroci povedali: „Nechajte to tak, lebo ľudia to vyžadujú.“ Vidíte, ľudia to vyžadovali a služobníci ustúpili.

Tak to je aj dnes. Mnoho dobrých kazateľov sa pod tlakom skláňa, pretože to zhromaždenie vyžaduje. Oni z jeho zboru jednoducho odídu. Veľakrát, ak veľká denominácia prichytí niektorého z kazateľov kázať proti veciam ako je fajčenie a podobne, tak ho vylúčia. A kazatelia potom pod takým tlakom ustupujú.

Ale bol tam jeden, ktorý pod tlakom neustúpil. Nenávideli ho. Boh mu povedal, že má ísť do hôr, že ho budú krkavce sýtiť a dávať mu vodu. On sa však pod moderným trendom nesklonil. Veril, že Boh je stále ten istý Svätý Boh, ktorý stvoril nebesia a zem. Som rád, že aj dnes má takých, ktorí veria rovnako. Bez ohľadu na to, čo hovorí svet, oni sa nesklonia pod moderný trend moderného náboženstva – nie, žiadne sociálne evanjelium. Oni veria, že Boh je stále svätý. Oni veria, že Boh vyžaduje svätosť a nové narodenie, že vyžaduje oddelenie od hriechu.

Ó, viem, že ho Jezábel nenávidela, ale Boh ho miloval. A Boh chcel vziať Svojho proroka z hory do údolia.

Musela to byť dobrá žena, inak by ju Boh ne zvolil, aby sa starala o Jeho proroka. Aj keď bola vdova, musela byť mladá, pretože mala mladého syna. Bola to pobožná osoba, inak by si ju Boh nevybral. Ale po rokoch bez manžela začala mať núdzu o pokrm. A ako správna matka, uprela sebe, aby mohla dať malému synovi. Videla, aký je jeho odev zodratý.

Každý večer mu dávala asi len malý posúch a uložila ho do postele. Možno sa každú noc budil a vravel: „Mama, som hladný. Môžeš mi urobiť niečo jesť?“ A možno bola ona ďalšieho dňa bez posúchu a dala ho jemu. Smrť stála pri dverách, nemali už viac múky ani oleja a čím bližšie sa smrť blížila, tým bola nádoba prázdnejšia. Nakoniec možno jedli dva posúchy za týždeň. Neskôr možno len jeden.

Nie je zvláštne, ako Boh koná? Nechá nás prísť na samý koniec. On to rád činí. Učinil to so židovskými deťmi. Vedel, komu môže dôverovať, preto ich nechal prísť až k ohnivej peci, až mohli cítiť oheň, a nič neučinil. Ale keď príde čas, zasiahne. Zasiahne, ale čaká na Svoj vlastný čas. Chcel vidieť, ako zareagujeme. On vedel, že zaujmú postoj.

A potom, keď vie, že zaujmete postoj... On dovolí Satanovi vziať vás až na okraj. Ale pamätajte si, Boh je stále s vami. Chce vidieť, či myslíte vážne to, čo hovoríte. „Ó, verím, že Boh je Uzdravovateľ. Áno, iste tomu verím.“ A ďalšieho dňa máte stále bolesti. „Nuž, možno som to nikdy neprijal.“ On chce len vidieť, ako budete reagovať na to, čo ste povedali. Poviete: „Ó, česť buď Bohu, verím

v krst Svätým Duchom.“ Príde prvé malé pokušenie a ste preč. Snaží sa vidieť vašu reakciu na akciu. Skúša vás.

„Lebo koho Pán miluje, toho kázní, a švihá každého, koho prijíma za syna.“ [Žd 12:6]

Každé dieťa, ktoré k Nemu prichádza, vystaví skúške, aby videl, ako zareaguje.

Každý chemik a ktokoľvek ďalší vždy všetko testujú. Pracoval som pre plynárne. Oni testovali trúbky tak, že na jednu stranu dali zátku a ventil. Nepamätám si, akému tlaku trúbky vystavili, aby videli, či v nich nie je prasklina, kvôli ktorej by explodovali. A ak v teste neobstáli, boli zahodené na smetisko.

Keď ste vystavení skúške, keď vás Boh pripravuje ku svedectvu... Ako táto žena na vozíku, muž, chlapec, ktokoľvek z vás... Možno si kresťanom a divíš sa, prečo prechádzaš skúškou. Boh chce použiť tvoje svedectvo, ale chce vidieť, ako budeš reagovať, tak ťa vystaví tlaku. Ak exploduješ... nuž tak vtedy nemôže s tebou nič konať. Ale ak vydržíš, ak obstojíš v skúške...

Táto malá žena v poslednú noc vedela, že v nádobe je už len málo múky a lyžica oleja – na malý posúch pre ňu a pre jej syna a potom mali zomrieť. Viac toho nikde nebolo.

Dokážem si predstaviť, ako celú noc chodila a hľadela na jeho tenké ruky a počula ho zo spánku hovoriť: „Mama, som hladný“, ale nemala mu čo dať. Nie je to zvláštne? Potom čo sme učinili všetko, čo sme mohli činiť... Potom, čo sa modlila a očakávala koniec...

Je to ako niektoré prípady rakoviny. Vidíte koniec a čudujete sa prečo. Ona skúmala samú seba a pýtala sa: „Pane, je niečo, čo som neučinila?“

Boh skúša. Tak ako Jób, keď ho obvinili, že bol tajný hriešnik. Jób bol spravodlivý. Na zemi nebol človek ako on. A napriek tomu Boh diablovei dopustil vziať mu všetko, čo mal. Keď ho obvinili, že tajne hreší, tak vedel, že je pred Bohom spravodlivý. Vedel, že nezahrešil. Ale Boh tieto veci dopustí, aby videl, čo urobíte.

Satan mu dal návrh. Povedal:

„Ale nože vystri svoju ruku a dotkni sa jeho kosti a jeho tela, či ti nebude zlorečiť do tvári!“ [Jób 2:5]

Boh povedal:

„Hľa, je v tvojej ruke, len zachovaj jeho život!“

A skúška musela prísť. A príde aj tvoja a moja skúška. My všetci skrze tieto veci prechádzame. Biblia hovorí, že ak neobstojíme, tak to dokazuje, že sme nemanželské deti – naše svedectvo nie je správne – nie sme pravé Božie deti, ale nemanželské, nie sme deti Božie. Len to tvrdíme.

Keď sa z vás smejú, potom čo prijmete Svätého Ducha, a vy sa vrátite za nimi do sveta, tak to ukazuje, že ste to nikdy nemali. Keď svedčíte o svojom uzdravení vediac, že Boh niečo pre vás učinil, a susedia povedia: „Zbláznil si sa, nie je ti lepšie“ a vy poviete: „Nuž, asi nie je“, ukazuje to v prvom rade, že ste uzdravenia neboli hodní. Stojte za svojim svedectvom. Neustupujte, stojte na ňom.

Jób povedal:

„Ja viem, že môj Vykupiteľ žije a posledný sa postaví nad prachom. A keď raz toto všetko rozborí moju kožu, potom zo svojho tela uvidím Boha...“ [Jób 19:25–26]

Hromy duneli, blesky udierali, ale on vydržal do konca. Táto malá žena učinila všetko, čo vedela urobiť, a napriek tomu bol Boh ticho.

Ale ak zrak zasiahla pravá viera, môžeme byť ticho a byť pokojní, pretože vieme, že sa to stane. Na to nezabudnite. Viera spočívne v dokonalej istote. Nezáleží na tom, ako dunia búrky, ako protichodne to vyzerá, viera spočíva v istote. Viera sa môže postaviť na skale, pozrieť do hrobu alebo do vôd, kde sa utopilo vaše malé milované dieťaťko, a viera môže pozrieť cez oceán na Toho, ktorý povedal: *„Ja som vzkriesenie a život.“* [Jn 11:25] Viera spočíva v uistení.

Hovoríme o viere, ale niekedy sa pýtam, či vieme, o čom hovoríme. Pýtam sa, či nemáme namiesto viery nádej. Je jedno, ako protichodne to vyzerá, viera vytrvá. Nikdy sa nepohne.

[koniec prekladu, magnetofón zlyhal, pokračuje brat Frank:]

Aj to berieme z ruky Pána a veci, ktoré nedokážeme zmeniť, nechávame tak, ako sú.

Z kázania sme už určite počuli dostatok toho, o čo sa vlastne jedná. Aj v skúškach vytrvať. Niekedy, totiž v Boží čas, sa to stane. Nie v mojom ani tvojom čase, ale v Božom čase.

Spomínam si na 2 – 3 miesta Písma, ktoré hovoria o čase, v ktorom bolo tiež duchovné sucho v dňoch Samuela.

Chcel by som k tomu čítať z 1. Samuelovej 3:1 kde stojí:

„A mládenček Samuel posluhoval Hospodinovi pred Élim. A Slovo Pánovo bolo vzácne v tých dňoch, a len málokde mal niekto prorocké videnie.“

Bol to čas sucha (myslené duchovne), ako to bolo telesne v dňoch, keď bol na zemi Eliáš. Počuli sme, ako aj my niekedy žijeme v duchovne suchých dňoch, ale Boh mal vždy cestu a možnosť ku Svoju ľudu hovoriť. Tu stojí vo verši 3 tak nádherne napísané:

„...lampa Božia nebola ešte vyhasla, a keď ležal Samuel v chráme Pánovom, kde bola truhla Božia...“

V Božom Slove sú tajomstvá, a ak čítame takéto opisy až do najmenších podrobností, tak nad tým musíme premýšľať. Kňazovi Élimu už viac oči neslúžili, nebol už určite najmladší, ale Pán si vyvolil Samuela, ktorý ostával v chráme a spal vedľa Božej truhly. V truhle bolo Božie Slovo, Slovo zmluvy, ktoré dal Pán Svoju ľudu. Tento muž musel niesť vo svojom srdci túžbu, aby Boh, ktorý hovoril na hore Sinai a ktorého Slovo bolo v truhle zmluvy, aby On, ktorý je živý Boh, aj teraz hovoril. Boh utišuje túžbu tých, ktorí k Nemu vzhliadajú a zo srdca veria. Pán ho zavolať. Pred niekoľkými rokmi sme o tom hovorili – Pán ho zavolať hlasným ľudským hlasom – je to tak, keď Pán k človeku hovorí, tak vždy v jeho rodnom jazyku a nie v inom. Dokonca aj v deň Letníc tých 16 alebo 17 rôznych národností počulo to, čo bolo hovorené v Duchu, v jazyku, v ktorom sa narodili.

Keď Saul učinil svoje prežitie s Pánom, tak veľmi zreteľne svedčí (podčiarkol som si to): *„...počul som hlas, ktorý mi vrazil hebrejským nárečím...“* [Sk 26:14] To bol jeho jazyk.

Niekde som povedal, že Pán ku mne jasne a zreteľne prehovoril v nemeckom jazyku, a potom mi jedna sestra v Kristu povedala (myslím, že to bolo dokonca na poslednej ceste): „Mohol by Pán ku mne hovoriť v arabčine?“ A ja som povedal: „Pán môže hovoriť každým jazykom!“ A my musíme aj dnes večer pochopiť, že On hovorí skrze Svoje Slovo zrozumiteľne pre každého v jeho vlastnom jazyku.

Hovorím vám, aké jednoduché to je: Ak by našim bratom našavo a napravo nebolo prekladané, čo sa v inom jazyku hovorí, tak by nevedeli, čo sa hovorí. Je to tak? Tak je dar zjavenia a duchovný dar výkladu – ten, kto si myslí, že chce vykladať reč v jazyku, musí rozumieť, čo bolo v inom jazyku povedané, a potom môže prekladať do iného. Nie ako to bolo roky konané, že ľudia si pripravlia, čo by to malo byť – človek to musí skutočne predtým porozumieť. Ak by som nerozumel tomu, čo bolo povedané v anglickom jazyku, ako by som vám to mohol dávať ďalej, ako by som to mohol odovzdať? Ako by som to mohol prekladať? Boh činí všetko nádherne, On činí všetko správne. Len s nami je niekedy trocha núdza.

Pán Samuela zavolať – vy všetci túto známu udalosť poznáte – všetkým veriacim je známa: Pán Samuela volal a Samuel zakaždým šiel za Élim a povedal mu: „*Volal si ma.*“ [v. 5] A Éli odpovedal: „*Ja som ťa nevolal, choď a spi.*“ [v. 9] Potom Pán volal druhýkrát a tretíkrát a Samuel šiel znova k Élimu a povedal: „*Éli, volal si ma.*“ [v. 6] A Éli odpovedal: „*Nie, nevolal som ťa, vráť sa späť...*“, ale dal mu aj radu [v. 9]:

„*Ak budeš počuť hlas ešte raz, tak povedz: Hovor Pane, Tvoj služobník počúva.*“

Nie späť k človeku, ktorý v chráme vykonával službu, ale k Pánu, ktorý hovoril. Aj z toho si my musíme vziať ponaučenie. Boh používa ľudí, skrze ktorých hovorí, ale my nejdeme k ľuďom, ideme k Pánu, ktorý ku nám skrze Svoje Slovo hovoril.

Tu stojí tak nádherne napísané [1Kráľ 3:9-10]:

„*Preto povedal Éli Samuelovi: Idi, lahni si. A keby ešte volal na teba, povieš: «Hovor, Hospodine, lebo Tvoj služobník čuje.» A tak odišiel Samuel a lahol si na svoje miesto. Potom prišiel Hospodin a stál. A zase volal ako po každej predtým: «Samuel, Samuel!» A Samuel odpovedal: «Hovor, lebo Tvoj služobník čuje!»*“

Ako sme už počuli aj v kázaní, Boh z nás chce urobiť ľudí, ktorí Boha skutočne prežili. Ľudí, ktorí v skúške obstoja. Aj to nám bolo povedané: Všetky veci sú podrobované skúške, či tlak vydržia, a tak sa vodí nám všetkým. Niekedy prichádzajú skúšky a my musíme v týchto skúškach obstáť a dôverovať Pánu, pretože vieme, že to s nami myslí dobre a On nás nezanechal.

Tak to bolo aj s Jóbom. V 29. kapitole tento Boží muž skonštatoval, ako sa mu raz vodilo, keď ešte všetko prebiehalo dobre, a potom prichádza kapitola, v ktorej rozpráva s Pánom a dostane nádherné prežitie a zjavenie. Tu, v Jóbovi 29 od verša 2 čítame:

„Oj, aby som bol ako za predošlých mesiacov, ako za dní, v ktorých ma strážiac chránil Bôh! Kým svietil Svojou sviecou nad mojou hlavou, keď som chodieval v Jeho svetle vo tme!“

Nádherné svedectvo, môžeme ho čítať vetu po vete ďalej. Jób si počas svojej skúšky spomenul na krásne časy svojho života, keď bolo doma všetko v poriadku, a ako tu sám svedčí:

„...svietil Svojou sviecou nad mojou hlavou, keď som chodieval v Jeho svetle vo tme!“

A potom vidíme, prečo to všetko prišlo – aby mohol vôbec učiť svoje prežitie s Bohom. Ak Pán niekde niečo dopúšťa, tak s tým musí byť spojený zmysel a účel. Nedeje sa to, len aby sa to stalo. Tento Boží muž potom v kap. 33 píše od verša 13 [podľa nem. prekl.]:

„Prečo sa s Ním pravotíš, že ti neodpovedá na niktoré tvoje veci?“

A potom to príde:

„Lebo raz hovorí silný Boh i dva razy...“ (prekladateľ tu v zátvorkách píše: *„jedným alebo druhým spôsobom“*), *„...a človek toho nevidí...“*

Ďalej stojí:

„...vo sne videnia noci, keď padá hlboký spánok na ľudí v drieťotách na posteli. Vtedy odhaľuje ucho ľudí a zapečatuje to, čomu ich učí, aby odvedol človeka od zlého skutku a zakryl pýchu pred mužom. Zdržuje jeho dušu od jamy a jeho život, aby nenadišiel na meč.“

Môžeme čítať aj ver 19:

„A je káraný bolesťou na svojej loži a jeho kosti trvalou pravotou káravou...“

Aj to sa môže stať. Nikto z nás nemôže povedať: „Pane, Tvoja cesta so mnou je tak a tak.“ Len On vie, po akej ceste každého jednotlivého z nás môže do viesť do cieľa. On vie aj to, akú skúšku každý jednotlivec obstojí. On nedopustí, aby bola skúška nad našu možnosť.

Vidíme, že Pán tým i oným spôsobom hovorí, v sne, v spánku a dokonca keď človek v tele trpí, tak On môže hovoriť.

On kára, ako tu stojí napísané. Ale to ešte stále nie je všetko. Hlavná vec ešte len príde – toto je len úvod. Hlavná vec ešte len príde a síce od verša 23 [podľa nem. prekladu]:

„No, ak je pri ňom anjel prímluvca – prostredník, jeden z tisíca, aby zložil za človeka svedectvo o jeho spravodlivosti...“

Tu je tomuto mužovi v Starom zákone skrze inšpiráciu zjavené poučenie (Jób je zo všetkých kníh jediná, v ktorej meno „Pán“ nie je ani raz zmienené, ale len slovo „Boh“, totiž Elohim): *„No, ak je pri ňom anjel prímluvca – prostredník, jeden z tisíca, aby zložil za človeka svedectvo o jeho spravodlivosti...“*

Predstavte si: Aj vzťahom na nás – kto by chcel zložiť svedectvo o svojej spravodlivosti? Musel to byť Boží človek, ktorý môže zložiť svedectvo a zložil ho a On bol ten Prostredník, On je Prímluvca. Ďalej tu stojí napísané:

„...vtedy sa zľutuje nad ním (a my môžeme povedať: On sa nad nami zľutoval!) a povie: Vyprosti ho, aby nezostúpil do jamy; našiel som výkupné.“

Aj to sa stalo! Nech ide slobodný!

Boli sme vinní a smieme ísť slobodní, pretože za nás vystúpil Prostredník! Preto stojí v 1. Timoteovi 1, že je jeden Boh a jeden Prostredník s ľuďmi – človek Ježiš Kristus! To je ten Boží človek, ktorý za nás, úbohých ľudí, zložil svedectvo o spravodlivosti vo Svojom vlastnom tele tu na zemi. On hovorí tým, ku ktorým Boh 2 – 3 razy hovoril, ktorých vyburcoval, ktorí náhle pochopili, že sú v hriechu a od Boha oddelení, ranení duchovnou smrťou a sú na ceste dolu:

„Vyprosti ho, aby nezostúpil do jamy; našiel som výkupné.“

Nie je to nádherné? Na kríži Golgoty nastalo zmierenie. Preto mohol tento Boží muž povedať: *„Viem, že môj Vykupiteľ žije!“* On musel prejsť skrze všetky tieto skúšky, aby potom mohol urobiť prežitia s Bohom. Čo si pre seba želáte? Život bez skúšok a bez prežití s Bohom alebo život so skúškami a s prežitiami s Bohom? Áno? Vidíte? Tak to Pán vedie. A potom sa žiadny človek nemôže pred Bohom chváliť, ale všetci, ku ktorým sa milostivo obrátil, ktorí boli oslobodení, ktorí zmierenie prijali a uchopili – oni potom patria k tým, ktorí môžu meno Pánovo chváliť a ctiť.

Hľadzte, Boh v našej generácii skutočne poslal muža, ku ktorému mohol hovoriť v jeho jazyku. Boh v tejto generácii Bibliu nanovo potvrdil a mnohé z toho, čo v nej stojí napísané, opäť konal. Rovnakým spôsobom, ako sa to stalo a ako to bolo opísané v Biblii, tak to Pán opäť konal.

Predstavte si: Brat Branham mal tú záležitosť so súdom a musel pred právnikom a povedal si: „Už mám toho dost“, a nechal sa raz dokonca zaprieť (neprišiel k telefónu). Ale Boží Duch ho usvedčil a on dal tú vec do poriadku a právnik mu potom povedal: „Vždy som mal k tebe dôveru, ale teraz už ju mám naozaj.“ Áno. Je to tá úprimnosť a čestnosť, ktorá to v ľuďoch vykoná.

Čo som však chcel povedať, je nasledovné: Ten istý brat Branham potom šiel a modlil sa. Mal vždy to isté miesto, kam sa odobral, aby s Pánom hovoril. Tam potom zo srdca vyjadril prianie: „Pane, ak si mi skutočne odpustil, ak je všetko opäť dobré, tak mi to oznám.“ A hovorí, že tam bolo úplné ticho, vôbec žiadny vietor a už vôbec nie búrka. A z čistého neba príde búrka a prejde popri ňom pramocným spôsobom. Boží muž pozdvihne svoje ruky a ďakuje Pánu, ktorý popri ňom milostivo prešiel. Bolo to tak v Starom zákone s Mojžišom a Eliášom. Pri Eliášovi Pán prešiel a nebol v búrke ani ohni atď. Bol v jemnom vánku, keď zaznel hlas. Boh môže hovoriť v tichosti, Boh môže hovoriť nahlas.

Niektu sa ma v Pakistane spýtal, či je Boží hlas vždy spojený s hromami. Boh môže skutočne hovoriť tak, ako hovoriť chce. On môže hovoriť hromovým hlasom, On môže hovoriť pramocne – kto mu chce povedať ako, kedy a čo má konať? Jedno je dôležité – že s nami hovorí. A že aj dnes v tejto hodine s nami hovorí. Že aj my zažijeme, že skúšky, skrze ktoré musíme prechádzať, musia pominúť vo víťazstve, musia pominúť v prežití s Bohom, musia raz viesť k tomu, že je Boh skrze nás oslávený. Aký zmysel mala skúška, ak Boh potom nebol nejakým spôsobom oslávený? Mohli by sme uviesť príklady zo Starého zákona.

Mojžiš bol po narodení jednoducho vypustený na vodu a brat Branham hovorí v tomto kázaní, že všetky krokodíly boli tučné od množstva detí, ktoré boli vypustené na vodu a vydané napospas. Mojžiša sa však nemohli dotknúť, hoci by aj 100 krokodílov na neho roztvorilo papuľu, Boh nad ním bdel. Inak to nešlo, také sú Božie

cesty – nie bez skúšky, ale so skúškami a v skúškach dokazuje Boh Svoju vernosť voči nám. A potom vidíme, že tá vec odolá. Že to nie je oheň zo slamy (bez úžitku), ale oheň Svätého Ducha. Nie nejaký Duch, ale skutočne Svätý Duch, ktorý Slovo zjavuje a ktorý ku nám skutočne hovorí.

Mnoho by sme mohli zo Svätého Písma uviesť ako príklady, ktoré boli dané len preto, aby sme my v našom živote viery nekle-sali na duchu, nepochybovali, ale vedeli, že skrze rovnaké skúšky, aké musíme prechádzať my, museli prechádzať aj iní, a tak ako sa Pán zjavoval im, tak sa už zjavil aj nám a aj naďalej sa nám bude zjavovať. U Boha je už vlastne celý program hotový a podľa Jeho plánu všetko z milosti prebieha.

Aj čo sa týka nás a zhromaždení, ktoré tu máme, bolo zdô-raznené: Čo by sme si želali viac, ako to, aby bolo v našom strede viditeľné nadprirodzené Božie pôsobenie a dalo sa cítiť a prežiť.

Ak na to hľadím správne, tak aj my sami prechádzame skrze obdobie sucha. Jedno však vieme – tak ako mohol povedať Eliáš vtedy: „...*nebude po tieto roky rosy ani dažďa, len na moje slovo.*“ A tak to môže byť i teraz. Hľadte, posledné národy a jazyky musia byť najprv zverené s tým, čo Boh vykonal, predtým ako zažijú to, čo ešte konať bude. My, ktorí slúžime ako platforma, ako bod, odkiaľ táto Božia zvesť vychádza do celého sveta (či už skrze modlitbu, osobne alebo skrze zaopatrovanie pokrmom a čokoľvek iné), sa musíme obrniť trpezlivosťou, pretože koniec prežijú všetci naraz tak, ako začiatok prežili vtedy všetci naraz. Dovtedy sa musíme obrniť trpezlivosťou, jeden druhého niešť, jeden za druhého sa modliť a Boh nám všetkým pomôže, z milosti nás zachová a pre-nesie, tak aby sme potom, keď ten deň príde, Jeho chválili za to, čo učinil, a tiež za to, že nás v medzičase chránil a zaopatroval. Je to nutné, inak by Boh takú cestu s nami nešiel. Nemôžeme mu predpisovať, čo by On mal činiť, smieme sa však z milosti podriaďiť Jeho vôli a povedať: Pane, maj Ty Svoju cestu s nami.

Aby som to uzavrel – Boh poslal proroka do sucha, ktoré On nechal skrze ústa proroka vysloviť. Boh dopúšťa, že účinok tohoto sucha zasiahne aj dom, ktorý je určený na to, aby prorokovi zabez-pečil príbytok. Boh to tak dopúšťa. Prečo to tak dopúšťa? Aby sme ho počúvali až do toho času, keď to už viac ďalej nejde, keď

by mohla prísť pochybnosť. Táto žena priniesla posledné dva kusy dreva, aby urobila oheň a upiekla posledný posúch. Práve v tejto poslednej chvíli a nie skôr, v poslednej chvíli zaznel hlas, náhle, hlas cudzinca – ale tento muž bol muž poslaný od Boha – tento muž mal Pánovo Slovo – ale on sám musel osobne vytrpieť a prežiť sucho, ktoré sám ohlásil. Čo na to môžeme povedať? Boh nás nechce vziať od skúšky preč, On nás chce v skúškach zachovať a z milosti z toho urobiť víťazstvo ako vtedy a v mnohých iných časoch – tak aj v našich dňoch.

Ja by som to povedal tak, ako to povedal náš Pán o ohni, ktorý chcel zapáliť: „...a čo by som chcel radšej ako to, aby už bol zapálený?“ [Lk 12:49, podľa nem. prekladu]

Nerobte si starosti. Tak ako sme čítali v 1. Samuelovej 1:3 – lampa úplne nevyhasla – nebola úplná tma. Nebolo úplne jasno, ale ani nie úplná tma. Boh sa vo Svojom dome postaral o to, že hoci sa veci, ktoré boli nadprirodzené, diali zriedka – aj v našom strede sa dejú zriedka, ale predsa sú tu. Boh je tu, Božie Slovo je tu, Božie zaslúbenia sú tu a v strede duchovného sucha sa Boh postaral o pokrm a nápoj, zjavil nám Svoje Slovo! A ako sme už predtým počuli:

„Človek nebude žiť na samom chlebe, ale na každom Slove, ktoré vychádza skrze ústa Božie.“ [Mt 4:4]

Aj dnes večer nech každý sám pre seba vezme lekciu z toho, čo bolo hovorené, a kladie si otázku: „Pane, čo mi chceš dnes večer povedať?“ a dostane od Boha odpoveď.

Boh Pán požehnaj nás všetkých. Amen.

Povstaňme a spoločne mu vzdajme česť.